

Той се сви въ гнѣздодо и зажумѣ. Подирѣ малко време долетѣха и врабцитѣ по кубето на джамията.

III.

— Да излѣзятъ дежурнитѣ! — заповѣда Чикъ-Чирикъ, водачътъ на врабцитѣ.

Петъ рошави врабчета се изтжпиха напредъ.

— Да се отиде въ щърковото гнѣздо! — зацърцори Чикъ-Чирикъ. — Да се види колко мѣста за спане има тамъ. Завчера останаха навънъ двамина отъ нашитѣ, пкъ другитѣ се разполагаха на широко. Тѣй не може, чувате ли?

Петтѣ рошави дежурни се поклониха. Тѣ бѣха навели глави и не смѣха да погледнатъ сърдития Чикъ-Чирикъ.

— Хайде! Вървете, прегледайте и се върнете. Ний сме подъ стрѣхата на кубето.

Чикъ-Чирикъ изкомадува орляка. Врабцитѣ мигомъ се изпокриха. А дежурнитѣ литнаха къмъ минарето.

IV.

Дветѣ момчета ги гледаха отдолу.

— Вижъ ги, вижъ ги! — извика Денката. — Отиватъ вече.

— Май ще имъ приседне — отвърна Пенката.

Но току що довърши, на връхъ пречупеното минаре стана нѣщо.

Дежурнитѣ петъ врабци кацнаха въ щърковото гнѣздо, но писнаха уплашено и пакъ хвъркнаха. Но хвъркнаха само четире. Петото бѣхтѣше отчаяно крилата си и изглеждаше като заковано.

— Пипна го! Нали ти казахъ! — заскача Пенката.

Чикъ-Чирикъ изведе орляка изподъ стрѣхата на кубето. Врабцитѣ захвъркаха подплащено надъ гнѣздото. Петиятъ дежуренъ бѣше хванатъ отъ престарелия мършавъ гарванъ Гра-Гра.

И когато Гра-Гра подаде черния си клонъ изъ гнѣздото, Пенката и Денката зѣпнаха отъ очудване.

— Ей го! — Боядисалъ си клонъ, да не го познаятъ! — извика Пенката.